

Arrest

nr. 210 814 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soenitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit Maidan Hawaye Bloks, een buurt in de hoofdstad Kabul, gelegen in de gelijknamige provincie.

Van 1390 tot 1392 (volgens de Gregoriaanse kalender 2011 tot 2013) werkte u als veiligheidsinstructeur en - supervisor voor Contrack Company in Helmand. U werkte op basissen voor buitenlandse troepen

en het Afghaanse leger waar u les gaf aan arbeiders betreffende de veiligheidsinstructies die van belang waren tijdens hun job zoals bijvoorbeeld het dragen van een helm. Omdat u de verplaatsingen die u voor uw werkt maakte tussen Helmand en Kandahar niet veilig vond, ging u in 1392 (volgens Gregoriaanse kalender 2013) aan de slag bij Yaghya Company in Kabul. Bij Yaghya Company voerde u dezelfde taken uit zoals bij Contrack Company, u moest instaan voor de veiligheid van de arbeiders op de werven en u gaf hierover ook informatielessen. Omwille van uw functie bij Yaghya Company kreeg u op 1 juli 2015 een oproep van een onbekend telefoonnummer. De personen aan de lijn, Zabhih en Faisal, wilden dat u voor hen ging werken, ze vertelden dat ze een bedrijf hadden. Op 5 juli 2015 sprak u af met Zabhih en Faisal in het Golbahar Center om meer uitleg over de job te verkrijgen. Op 10 juli 2015 belden ze u om uw contract te tekenen, in de vooravond kwamen ze u ophalen om naar het kantoor te gaan. Ze brachten u naar een huis waar er een zekere Qari Salim, een talib, op u zat te wachten. Toen u aankwam vertelde hij u dat ze alles wisten over uw voorgaande jobs en dat ze met u wilden samenwerken. U was bang en heeft ingestemd. Op 17 juli 2015 zouden ze een voertuig sturen om u naar de brigade 55 van de communicatiebasis te brengen. Als u het niet deed, of uw familie zou inlichten zouden ze uw familie vermoorden. Ze bleven u opbellen, u nam telkens niet op. Op 18 juli 2015 was u naar de winkel wanneer uw jongere broer Samiullah u opbelde om te zeggen dat er twee personen voor u aan de deur stonden. Na de oproep van uw broer bent u naar Kheirkhana gevlucht vanwaar u uw vader opbelde. Op 20 juli 2015 ontvluchtte u Afghanistan. U kwam aan in België op 16 oktober 2015 en deed op 21 oktober 2015 uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een appreciatiebrief van ISAF, een attest van uw werkervaring bij Contrack Company, een verslag van een vergadering bij Exelis, drie werkbades, een attest van uw werkervaring bij Yaghya Company, een appreciatiebrief van corps 215 van het Afghaanse leger, een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin vermeld staat dat u naar Khost geweest bent omdat er veiligheidsproblemen waren, twee certificaten van opleidingen over veiligheid op de werkvloer, uw diploma van het secundair onderwijs, een attest dat u les gaf als veiligheidsinstructeur, verschillende foto's van uw werk als instructeur en een printscreen van uw vrienden op facebook.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Eerst en vooral bevat uw asielaanvraag meerdere chronologische inconsistenties. Eerst verklaarde u dat u op 5 juli 2015 een afspraak had in het Golbahar center (CGVS, p. 12). Verder verklaarde u dan weer dat deze afspraak plaatsvond op 10 juli 2015 (CGVS, p. 16), maar later kwam u hier op terug (CGVS, p. 16). Daarnaast waren uw beweringen omtrent wanneer de taliban bij u thuis zijn langsgekomen inconsistent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat ze zijn langsgekomen op 20 juli 2015 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Vervolgens verklaarde u gedurende uw gehoor op het CGVS dat dit plaatsvond op 10 asad 1394, wat volgens de Gregoriaanse kalender overeenkomt met 1 augustus 2015 (CGVS, p. 11). Later in het gehoor stelde u dan weer dat de taliban zijn langsgekomen op 18 juli 2015 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere beweringen, wat geenszins volstaat om bovenstaande tegenstrijdigheden te verhelderen (CGVS, p. 17). Ook was u inconsistent over het moment waarop u Afghanistan heeft verlaten. Bij de DVZ verklaarde u enerzijds dat u op 22 juli 2015 Afghanistan heeft verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), maar gaf u eveneens aan dat u op 15 juli 2015 Afghanistan heeft verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 37). Gedurende het gehoor bij het CGVS stelt u dan weer dat u Afghanistan heeft verlaten op 20 juli 2015 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontkent u enkel uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 17). Voornoemde inconsistenties doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielaanvraag.

Tevens heeft u gedurende uw interview bij de DVZ niets verklaard over de ontmoetingen die u gehad heeft met leden van de taliban noch over uw instemming om met hen samen te werken. U sprak op de DVZ enkel over verscheidene telefonische oproepen van de taliban die u vroegen om met hen samen te werken, wat u steeds zou hebben geweigerd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen bij het CGVS. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u immers dat u twee ontmoetingen heeft gehad met leden van de taliban, waarbij u tijdens de laatste ontmoeting heeft ingestemd om met hen samen te werken omdat u vreesde voor uw leven. Vervolgens hebt u zich aan die samenwerking kunnen onttrekken door niet op te dagen op de daaropvolgende afspraak (CGVS, p. 11-12). Deze inconsistenties in uw verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Verder beweerde u bij de DVZ dat de taliban u minstens vijf tot zes keer per dag hebben gebeld en u op het einde hun oproepen niet meer heeft beantwoord en van nummer bent veranderd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende uw gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat ze u in totaal slechts zes tot zeven keer gebeld hebben (CGVS, p. 17). Gezien het belang en de impact van voornoemde oproepen kan er van u verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen. Verder beweerde u ook bij de DVZ dat de taliban naar uw vader begonnen te bellen nadat u van nummer was veranderd in Afghanistan omdat u had besloten dat u de telefonische oproepen van de taliban niet meer wou beantwoorden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelde u echter dat de taliban pas naar uw vader hebben gebeld als u al in België was aangekomen. Toen u werd gevraagd of de taliban ook al naar uw vader hadden gebeld toen u nog in Afghanistan was, verklaarde dat u dat nooit aan uw vader had gevraagd en dat u daar geen informatie over had (CGVS, p 18). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Voorts beweerde u bij de DVZ dat de taliban nog tweemaal zijn langsgekomen bij uw vader sinds u in België bent aangekomen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde dat de mensen van Yaghya Company nog langs geweest zijn bij u thuis en er voor de rest geen incidenten meer hebben plaatsgevonden (CGVS, p11). Voornoemde inconsistentie doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder beweerde u bij de DVZ dat u op legale wijze, met een Iraans visum, vertrokken bent vanuit Afghanistan op 15 juli 2015 (vragenlijst CGVS, vraag 28). Dit is evenwel moeilijk verenigbaar is met uw bewering dat u halsoverkop vertrokken bent uit Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban (CGVS, p 13).

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw tewerkstelling als veiligheidsofficier voor het bedrijf Contrack Company dat elektriciteitswerken en loodgieterij doet voor de Afghaanse nationale politie (ANP) en het Afghaans nationaal leger (ANA), en uw tewerkstelling als veiligheidsofficier bij Yaghya Company in Kabul, dat gelijkaardige werken uitvoert voor de ANP, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling voor Contrack Company in Helmand tot 2013 noch van uw tewerkstelling bij Yaghya Company in Kabul tussen juli 2013 en juli 2015 (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikken in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte van juli 2013 tot uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 voor Yaghya Company in Kabul, waar u instond voor veiligheidsinstructies bij het uitvoeren van elektriciteitswerken en loodgieterij op basissen

van de ANP (CGVS, p. 9) - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de Taliban zou worden geveiseerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad door uw belagers te worden geveiseerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en diploma van het secundair onderwijs hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet meteen betwist. Uw appreciatiebrief van ISAF, uw attest van uw werkervaring bij Contrack Company, uw drie werkbadges, uw attest van uw werkervaring bij Yaghya Company, uw appreciatiebrief van corps 215, uw attest dat u les gaf als veiligheidssupervisor, uw verslag van vergadering bij Exelis, het attest van het ministerie van Binnenlandse Zaken en de verschillende foto's bevestigen uw functie als veiligheidssupervisor bij Contrack Company en Yaghya Company. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De printscreens van uw vrienden op Facebook kunnen enkel aantonen dat u contacten heeft via Facebook met bepaalde personen die aan de slag zijn bij Contrack of Yaghya Company.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van "artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie') schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht: “(...)Eerst en vooral bevat uw asielaanvraag meerdere chronologische inconsistenties. Eerst verklaarde u dat u op 5 juli 2015 een afspraak had in het Golbahar center (CGVS, p. 12). Verder verklaarde u dan weer dat deze afspraak plaatsvond op 10 juli 2015 (CGVS, p. 16), maar later kwam u hierop terug (CGVS, p. 16). Daarnaast waren uw beweringen omtrent wanneer de taliban bij u thuis zijn langsgekomen inconsistent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat ze zijn langsgekomen op 20 juli 2015 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Vervolgens verklaarde u gedurende uw gehoor op het CGVS dat dit plaatsvond op 10 asad 1394, wat volgens de Gregoriaanse kalender overeenkomt met 1 augustus 2015 (CGVS, p. 11). Later in het gehoor stelde u dan weer dat de taliban zijn langsgekomen op 18 juli 2015 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere beweringen, wat geenszins volstaat om bovenstaande tegenstrijdigheden te verhelderen (CGVS, p. 17). Ook was u inconsistent over het moment waarop u Afghanistan heeft verlaten. Bij de DVZ verklaarde u enerzijds dat u op 22 juli 2015 Afghanistan heeft verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), maar gaf u eveneens aan dat u op 15 juli 2015 Afghanistan heeft verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 37). Gedurende het gehoor bij het CGVS stelt u dan weer dat u Afghanistan heeft verlaten op 20 juli 2015 (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontkent u enkel uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 17). Voornoemde inconsistenties doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielaanvraagproblematiek.

Tevens heeft u gedurende uw interview bij de DVZ niets verklaard over de ontmoetingen die u gehad heeft met leden van de taliban noch over uw instemming om met hen samen te werken. U sprak op de DVZ enkel over verscheidene telefonische oproepen van de taliban die u vroegen om met hen samen te werken, wat u steeds zou hebben geweigerd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen bij het CGVS. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u immers dat u twee ontmoetingen heeft gehad met leden van de taliban, waarbij u tijdens de laatste ontmoeting heeft ingestemd om met hen samen te werken omdat u vreesde voor uw leven. Vervolgens hebt u zich aan die samenwerking kunnen onttrekken door niet op te dagen op de daaropvolgende afspraak (CGVS, p. 11-12). Deze inconsistenties in uw verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Verder beweerde u bij de DVZ dat de taliban u minstens vijf tot zes keer per dag hebben gebeld en u op het einde hun oproepen niet meer heeft beantwoord en van nummer bent veranderd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende uw gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat ze u in totaal slechts zes tot zeven keer gebeld hebben (CGVS, p. 17). Gezien het belang en de impact van voornoemde oproepen kan er van u verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen. Verder beweerde u ook bij de DVZ dat de taliban naar uw vader begonnen te bellen nadat u van nummer was veranderd in Afghanistan omdat u had besloten dat u de telefonische oproepen van de taliban niet meer wou beantwoorden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelde u echter dat de taliban pas naar uw vader hebben gebeld als u al in België was aangekomen. Toen u werd gevraagd of de taliban ook al naar uw vader hadden gebeld toen u nog in Afghanistan was, verklaarde u dat u nooit aan uw vader had gevraagd en dat u daar geen informatie over had (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Voorts beweerde u bij de DVZ dat de taliban nog tweemaal zijn langsgekomen bij uw vader sinds u in België bent aangekomen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde dat de mensen van Yaghya Company nog langs geweest zijn bij u thuis en er voor de rest

geen incidenten meer hebben plaatsgevonden (CGVS, p11). Voornoemde inconsistentie doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder beweerde u bij de DVZ dat u op legale wijze, met een Iraans visum, vertrokken bent vanuit Afghanistan op 15 juli 2015 (vragenlijst CGVS, vraag 28). Dit is evenwel moeilijk verenigbaar is met uw bewering dat u halsoverkop vertrokken bent uit Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban (CGVS, p 13).

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw tewerkstelling als veiligheidsofficier voor het bedrijf Contrack Company dat elektriciteitswerken en loodgieterij doet voor de Afghaanse nationale politie (ANP) en het Afghaans nationaal leger (ANA), en uw tewerkstelling als veiligheidsofficier bij Yaghya Company in Kabul, dat gelijkaardige werken uitvoert voor de ANP, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling voor Contrack Company in Helmand tot 2013 noch van uw tewerkstelling bij Yaghya Company in Kabul tussen juli 2013 en juli 2015 (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikken in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte van juli 2013 tot uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 voor Yaghya Company in Kabul, waar u instond voor veiligheidsinstructies bij het uitvoeren van elektriciteitswerken en loodgieterij op basissen van de ANP (CGVS, p. 9) - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad door uw belagers te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en diploma van het secundair onderwijs hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet meteen betwist. Uw appreciatiebrief van ISAF, uw attest van uw werkervaring bij Contrack Company, uw drie werkbadges, uw attest van uw werkervaring bij Yaghya Company, uw appreciatiebrief van corps 215, uw attest dat u les gaf als veiligheidssupervisor, uw verslag van vergadering bij Exelis, het attest van het ministerie van Binnenlandse Zaken en de verschillende foto's bevestigen uw functie als veiligheidssupervisor bij Contrack Company en Yaghya Company. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De printscreens van uw vrienden op facebook kunnen enkel aantonen dat u contacten heeft via facebook met bepaalde personen die aan de slag zijn bij Contrack of Yaghya Company.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het is niet ernstig te beweren dat het voor verzoeker een raadsel is waarom de verwerende partij zijn asielrelaas ongeloofwaardig acht, gelet op de in het verzoekschrift ontwikkelde grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Voorts treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt geoordeeld dat verzoekers asielrelaas meerdere chronologische inconsistenties bevat. Eerst verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen dat hij op 5 juli 2015 een afspraak had in het Golbahar center (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verder verklaarde verzoeker dan weer dat deze afspraak plaatsvond op 10 juli 2015 (stuk 5, gehoorverslag, p. 16), maar later kwam verzoeker hier op terug (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Door nu eenvoudigweg te beweren dat hij zich vergiste, verschoont verzoeker deze tegenstrijdige verklaringen niet. Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de taliban zijn langsgesproken op 20 juli 2015 (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit plaatsvond op 10 asad 1394, wat volgens de Gregoriaanse kalender overeenkomt met 1 augustus 2015 (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Later tijdens het gehoor stelde hij dan weer dat de taliban zijn langsgesproken op 18 juli 2015 (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zijn broer hem opbelde op 20 juli met de melding dat er twee personen naar hem op zoek waren. Voor zover verzoeker niet begrijpt in welke mate zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt benadrukt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst heeft aangegeven dat de taliban langskwam op 1 augustus 2015 waaruit logischerwijze volgt dat de bewering dat zijn broer op 20 juli belde met de melding dat de taliban langskwam hier duidelijk van afwijkt. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan weer verklaarde dat de taliban langskwam op 18 juli. Dit is eveneens in strijd met de eerdere bewering dat de taliban op 1 augustus langskwam. Ook was verzoeker inconsistent over het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten. Met het argument dat hij zijn vertrek uit Afghanistan heeft kunnen situeren verschoont noch verklaart hij de concrete en genuanceerde vaststellingen desbetreffend.

Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zelf spontaan gedetailleerde elementen weergaf op het ogenblik dat hem gevraagd werd om een kort overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5). Derhalve kan dan ook niet zonder meer verwezen worden naar het gegeven dat dit interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan vergeleken worden met een gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts bepaalde zaken verduidelijkt. De Raad stelt vast dat verzoeker meermaals omtrent essentiële aspecten verbonden aan zijn asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegde. Overigens verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, dat ze hem geen details vroegen en dat hij het in het kort kon vertellen (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verder bevestigde verzoeker dat zijn raadsman hem dit interview heeft voorgelezen en dat alles correct en volledig werd genoteerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Het is nu dan ook niet ernstig de inhoud van de vragenlijst te betwisten. De argumentatie dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, dat de vragenlijst hem niet werd voorgelezen, dat hij zich destijds niet goed voelde en dat hij ervan uitging dat alles correct werd genoteerd kan dan ook niet volstaan om hieraan afbreuk te doen.

Waar verzoeker niet begrijpt op welke wijze zijn verklaringen met betrekking tot de telefonische oproepen van de taliban tegenstrijdig zijn, wordt herhaald dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de taliban hem minstens vijf tot zes keer per dag hebben gebeld en hij op het einde hun oproepen niet meer heeft beantwoord en van nummer was veranderd (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat ze hem in totaal slechts zes tot zeven keer gebeld hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). De verklaring dat ze hem elke dag 5 tot 6 keer opbelden is dan ook wel degelijk tegenstrijdig met de verklaring dat ze hem in totaal slechts 6 tot 7 keer hebben gebeld.

Verder beweerde verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban naar zijn vader begonnen te bellen nadat hij van nummer was veranderd in Afghanistan omdat hij had besloten dat hij de telefonische oproepen van de taliban niet meer wou beantwoorden (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker echter dat de taliban pas naar zijn vader hebben gebeld toen hij al in België was aangekomen. Waar verzoeker opnieuw de vastgestelde tegenstrijdigheid niet ziet, moet hem erop worden gewezen dat verzoeker bij zijn spontaan relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken de telefonische oproepen naar zijn vader wel degelijk situeerde op het ogenblik dat verzoeker nog in

Afghanistan was. Verzoeker gaf op de Dienst Vreemdelingenzaken immers een kort maar chronologisch relaas van de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vertrek.

Waar verzoeker erop wijst dat hij onvoldoende geconfronteerd is geweest met de vaststelling dat hij met een Iraans visum heeft gereisd, wordt opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins verplicht is om verzoeker te confronteren met elke vaststelling op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen juridische procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift hierover geen enkele opmerking of nadere toelichting geeft.

Met betrekking tot de stelling dat de verwerende partij slechts een deel van de verklaringen heeft getoetst, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Waar verzoeker meent dat zijn tewerkstelling bij Contrack Company en Yaghya Company niet wordt betwist maar achterwege wordt gehouden bij de motivering, gaat hij voorbij aan de concrete vaststellingen dienaangaande: *“Betreffende uw tewerkstelling als veiligheidsofficier voor het bedrijf Contrack Company dat elektriciteitswerken en loodgieterij doet voor de Afghaanse nationale politie (ANP) en het Afghaans nationaal leger (ANA), en uw tewerkstelling als veiligheidsofficier bij Yaghya Company in Kabul, dat gelijkaardige werken uitvoert voor de ANP, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling voor Contrack Company in Helmand tot 2013 noch van uw tewerkstelling bij Yaghya Company in Kabul tussen juli 2013 en juli 2015 (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government officials upwards’ (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikken in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte van juli 2013 tot uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 voor Yaghya Company in Kabul, waar u instond voor veiligheidsinstructies bij het uitvoeren van elektriciteitswerken en loodgieterij op basis van de ANP (CGVS, p. 9) - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden geïsoleerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad door uw belagers te worden geïsoleerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.”*

Zo oordeelde het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, noch de operationele capaciteit, om ‘low level collaborators’ te vervolgen in gebieden buiten hun controle, waardoor het terugsturen van asielzoekers met een dergelijk profiel naar (*in casu*) Kabul geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97). De onwilligheid en het onvermogen van de taliban om ‘low level collaborators’ actief op te sporen en te vervolgen in gebieden die zij niet onder controle hebben wordt, voor wat Kabul betreft, heden bevestigd door de informatie die verwerende partij aan het administratief dossier toevoegde en die hij per aanvullende nota overmaakte. Hieruit blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Uit de landeninformatie blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban er zich beperkt tot het uitvoeren van gerichte *“high profile attacks”*, waarmee bedoeld wordt aanslagen die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen

met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid tot doel hebben.

In zijn arrest *H. en B. vs. het V.K.* van 9 april 2013 analyseerde het EHRM het veiligheidsrisico van twee Afghanen die tewerkgesteld waren als respectievelijk chauffeur bij de UNAMA en tolk bij ISAF en in deze hoedanigheid door de taliban werden geveiseerd. In het arrest stelde het EHRM vast dat er geen moorden werden uitgevoerd op *“low level collaborators”* door de taliban in regio's die niet onder hun controle staan en dat er daarenboven geen aanwijzingen zijn dat de taliban dergelijke personen zou blijven viseren indien zij gestopt zijn met hun werkzaamheden of zich elders hebben gevestigd (§§ 97 en 98). Uit de informatie van de verwerende partij waarnaar hoger reeds werd verwezen blijkt afdoende dat de stad Kabul niet onder de controle van de taliban staat en dat zij aldaar de operationele capaciteit ontberen om *“low level collaborators”* actief te gaan opsporen en vervolgen. In het relaas van de verzoekende partij, voor zover al wordt aangenomen dat dit op waarheid zou berusten, bevinden zich geen elementen die erop wijzen dat haar beweerde profiel van veiligheidsinstructeur bij het uitvoeren van elektriciteitswerken en loodgieterij op basissen van de ANP, actueel dat van een *‘low level collaborator’* in de zin van voormeld arrest zou overschrijden.

Bovendien kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker zijn problemen omwille van zijn tewerkstelling niet aannemelijk maakt. Evenmin toont verzoeker aan dat de taliban al op de hoogte zou zijn van deze tewerkstelling. Hierbij komt nog dat verzoeker thans zijn werkzaamheden heeft stopgezet. Er zijn aldus geen objectieve argumenten voor handen die erop kunnen wijzen dat de beweerde vrees voor vervolging die de verzoekende partij jegens de taliban zich zou kunnen uitstrekken tot de gebieden die niet onder hun controle staan, zoals tot de stad Kabul. *Infra* zal blijken dat er evenmin objectieve argumenten zijn om te besluiten dat Kabul *“onveilig”* is in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het verslag van de psycholoog dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, moet worden opgemerkt dat dit dateert van 29 mei 2018 en dat hierin gesteld wordt dat verzoeker op consultatie komt sinds december 2017. Vooreerst werd noch door verzoekende partij noch door haar raadsman tijdens het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige opmerking gemaakt aangaande eventuele psychologische problemen in hoofde van verzoeker die hem zouden verhinderen zijn relaas op een coherente en consistente wijze uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 9 juni 2016 en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2017 en dat deze op normale wijze zijn verlopen. Uit het attest blijkt ook niet dat verzoeker reeds tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen leed aan de in het attest beschreven psychologische problemen. Uit het attest van de psycholoog, die vooralsnog geen arts is, blijkt ook niet welk onderzoek werd uitgevoerd teneinde deze *“diagnose”* te kunnen stellen, waardoor het attest niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Bovenstaande opmerkingen gelden tevens voor wat betreft het per aanvullende nota neergelegde attest van de psycholoog van 12 september 2018. Voor zover in deze attesten wordt verwezen naar verzoekers asielaas moet worden opgemerkt dat zelfs een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Onverminderd het voorgaande blijkt uit deze attesten ook niet dat verzoeker niet in staat zou zijn zijn leven terug op te nemen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft het document dat zijn tewerkstelling bevestigt (*“doc.1”*) en *“het document m.b.t. het elektronisch overmaken van doc.1”* dat verzoeker eveneens per aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, moet worden opgemerkt dat het fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad is van oordeel dat het document met betrekking tot zijn tewerkstelling geen authentiek stuk is en een duidelijk gefabriceerd karakter heeft. De Raad stelt vast dat de getypte tekst volledig recht op de pagina staat, terwijl de hoofding en het onderschrift scheef staan. Bovendien is de hoofding, het

onderschrift en de stempel zeer vaag leesbaar in tegenstelling tot de getypte tekst. Mede gelet op de informatie in het administratieve dossier omtrent corruptie en documentenfraude en verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn problemen meent de Raad dat de inhoud van dit document verzoekers verklaringen niet in een ander daglicht kan stellen. Wat betreft *“het document m.b.t. het elektronisch overmaken van doc.1”* moet worden opgemerkt dat de twee pagina's de Raad geen inzicht geven op welke wijze verzoeker dit document bekwam, gezien *“doc 1”* blijkbaar door verzoeker zelf werd doorgestuurd. Het feit dat helemaal bovenaan de eerste bladzijde en onderaan de tweede bladzijde de gegevens prijken van Yasin Tikrat, toont niet aan dat dit document daadwerkelijk van deze laatste afkomstig is. Overigens werd ook hiervan slechts een fotokopie neergelegd dat gemakkelijk kan worden gemanipuleerd door wat knip-en plakwerk.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 september 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security situation" van mei 2018 en COI Focus "Afghanistan: Security Situation Kabul city" van 24 april 20) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, merkt de Raad op dat deze richtlijnen terdege in rekening werden genomen bij hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Kabul. De verwijzing naar een rapport van 3 augustus 2017 dat wijst op een

algemene stijging van het geweld in Afghanistan is niet dienstig nu uit voormelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is en *in casu* de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul aan de orde is.

Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Kabul aan haar lot zal worden overgelaten op de luchthaven en *de facto* een intern ontheemde (IDP) wordt, noch dat zij daar in preciaire humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partij suggereren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF